

S

ymn. akt: I C 63/23 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2023 r.

Sąd Rejonowy w Głubczycach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Kamil Nowecki
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Monika Bliźnicka

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2023 r. w Głubczycach

sprawy z powództwa F. (...) w W.

przeciwko W. N.

o zapłatę

oddala powództwo.

ustala i przyznaje wynagrodzenie dla kuratora procesowego pozwanej W. N. – radcy prawnego P. K. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych 60/100).

kosztami procesu obciąża powoda w całości.

Sygn. akt I C 63/23

UZASADNIENIE

Powód F. (...) w W. pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego w L. 26 lutego 2021 roku domagał się zasądzenia od W. N. kwoty 493,04 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 27 kwietnia 2020 roku do dnia zapłaty. Roszczenie wynikało z umowy o dostarczanie usług w zakresie telefonii komórkowej za okres lipiec – październik 2017 roku.

Postanowieniem z 16 marca 2021 roku Sąd Rejonowy w L. wydał decyzję o przekazaniu sprawy do Sądu Rejonowego w Głubczycach według właściwości.

Nakazem zapłaty z 24 czerwca 2021 roku Referendarz sądowy w tut. Sądzie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Postanowieniem z 13 grudnia 2021 roku postępowanie zostało zawieszono.

Postanowieniem z 24 października 2022 roku postępowanie zostało podjęte.

Postanowieniem z 15 lutego 2023 r. Ref. sąd. tut. Sądu ustanowił dla pozwanej kuratora.

Pismem z 28 lutego 2023 roku kurator pozwanej wniósł sprzeciw wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Kurator podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Kurator

wskazał, że po dokonaniu weryfikacji dokumentów w sprawie przed Sądem Rejonowym (...) w L. zostało ujawnione, że pełnomocnik powoda otrzymał decyzję o umorzeniu postępowania 10 września 2020 roku. Na tę decyzję powód wniósł skargę, która została odrzucona, tym samym termin na wniesienie stosownego powództwa na podstawie art. 505⁽³⁷⁾ § 2 k.p.c. upłynął 10 grudnia 2020 roku. Powód wniósł pozew 5 marca 2021 roku, tym samym działanie to stanowi nowe powództwo, a nie kontynuację poprzedniego. Kurator podniósł również, że powód nie wykazał zasadności roszczenia oraz nie dołączył regulaminu świadczenia usług, jak również nie wykazał prawidłowego doręczenia wezwania do zapłaty pozwanej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 sierpnia 2015 r. W. N. zawarła z (...) w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. (...) w W. wystawiła fakturę (...) na kwotę 129,08 zł z datą płatności 11 września 2017 roku, fakturę (...) na kwotę 132,19 zł z datą płatności 11 sierpnia 2017 roku, fakturę (...) na kwotę 129,26 zł z datą płatności 11 lipca 2017 roku, fakturę (...) na kwotę 19 zł z datą płatności 11 października 2017 roku,

Dowód: faktury k. 19-26 akt

Sąd zważył co następuje

Powództwo w niniejszej sprawie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podkreślenia wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29).

Zdaniem Sądu brak było podstaw do ustalenia stanu faktycznego jedynie w oparciu o twierdzenia, które zostały zawarte w uzasadnieniu pozwu. Powód nie dołączył kompletu dokumentacji na okoliczność skuteczności przelewu wierzytelności. W aktach brak pełnomocnictw dla przedstawicieli (...) oraz samej umowy. W aktach widnieje oświadczenie zastępcy Notarialnego P. B., że została jej okazany dokument o nazwie umowa sprzedaży wierzytelności między powodem a ww. Spółką. W sposób oczywisty Sąd na podstawie samego oświadczenia zastępcy notarialnego nie może stwierdzić skuteczności umowy przelewu wierzytelności.

Zasadny jest również zarzut nieprawidłowego wezwania pozwanej do spełnienia świadczenia. Pozwana jest osobą nieznaną z miejsca pobytu i nie zostało jej doręczone żadne pismo w sprawie. Brak podstaw do stwierdzenia, że pozwana wie o istnieniu roszczenia, a tym samym nie sposób w dorozumiany sposób przyjąć jego wymagalności. Same dołączone wydruki faktur nie świadczą o wymagalności i wysokości roszczenia. Powód nie przedstawił żadnych dokumentów obrazujących rozliczenie konta pozwanej, w tym salda i dokonanych wpłat. Zgodzić się należy z kuratorem, że z uwagi na upływ czasu i brak możliwości kontaktu z pozwaną brak dokumentacji pozwalającej na ustalenie, że roszczenie istnieje.

Wobec powyższego, skoro powód nie wykazał w sposób, który nie budził wątpliwości, zarówno zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia, to zasadnym było oddalenie powództwa.

O kosztach Sąd orzekł w pkt. 2 i 3 na podstawie art. 98 k.p.c. W niniejszym postępowaniu do kosztów procesu należało wynagrodzenie kuratora w kwocie 147,60 zł, które to wynagrodzenie w całości zostało przez powoda uregulowane.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak na wstępie.

(...)

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

G., (...)